

El baptisme de fillets acabats de néixer és una tradició immemorial de l'Església.

Els Fets dels Apòstols ens ofereixen uns quants exemples en aquest sentit. En els primers anys de la nostra era, durant un dels viatges de sant Pau, va tenir lloc la conversió de Lídia, una pròspera dona de negocis de Tiatira: «el Senyor li va obrir el cor perquè fes cas del que deia Pau» i es va batiar juntament amb «la seva família» (16,14-15). Al seu torn, el guardià de la presó de Filipis on foren empresonats Pau i Sil·les es convertí després del seu miraculós alliberament «i va rebre immediatament el baptisme amb tots els seus» (16,33). Així mateix, el cap de la sinagoga de Corint, Crisp, «va creure en el Senyor amb tota la seva família» (18,8).

No ens hauria d'estranyar la reacció d'aquests conversos, perquè conèixer Jesucrist va inundar els seus cors de la mateixa alegria que experimentà aquell leprós després de ser curat, quan «començà de pregonar la nova i escampar-la pertot arreu» (Mc 1,45). Aleshores, és ben comprensible que volguessin que tots els membres de les seves respectives famílies fossin batiats. Perquè així ells —els seus éssers més estimats— també podrien gaudir d'aquella alegria que ningú mai no ens podrà prendre (Jn 16,22).

En aquest context, té tot el sentit que el Codi de Dret Canònic estableixi que els pares han d'anar a demanar el baptisme «el més aviat possible després del naixement, o millor encara, abans i tot» (cànon 867§1). No obstant, en l'actualitat, el baptisme de fillets és una pràctica cada vegada més infreqüent. És una realitat trista i preocupant: ¿per què tants pares que foren batiats de petits no volen que els seus propis fills rebin el sagrament que ens obre les portes del Regne de Déu (Jn 3,5)?

Molts pares que opten per no batiar els seus fills argumenten que d'aquesta manera estan preservant la seva futura llibertat; així, quan siguin suficientment madurs, ells mateixos decidiran si volen rebre o no el baptisme. Ara bé, aquest raonament és fruit d'una incoherència ben òbvia, perquè la vida dels fills està dominada des de la concepció pels pares. Són incomptables les decisions que els pares prenen pels seus fills i que condicionaran de manera fonamental tota la seva existència: el lloc on viuran, el nom amb què seran coneguts, l'idioma que parlaran, l'educació que rebran...

Per altra banda, la llibertat que invoquen els pares que no duen els seus fills a batiar és un simple voluntarisme humà que està condemnat al fracàs. La terrible pregunta que s'escoltà al Jardí de l'Edèn —«és que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit?» (Gn 3,11)— ens recorda quines són les conseqüències d'exercir la llibertat sense tenir en compte els designis de Déu. El sacrifici de Jesús a la Creu serveix precisament per a reparar la desobediència d'Adam: «així com per la falta d'un sol home la condemna s'ha estès a tots els homes, també, perquè ha estat just un de sol, tots els homes són fets justos i obtenen la vida» (Rm 5,18).

L'autèntica llibertat fou guanyada per Jesucrist al Calvari (Ga 5,1) i és indissociable de la veritat (Jn 8,32: «la veritat us farà lliures»). Per tant, quan un fillet rep el «bany regenerador» (Tt 3,5) que renta, santifica i justifica «en el nom de Jesucrist, el Senyor, i gràcies a l'Esperit del nostre Déu» (1Co 6,11), no s'està violentant la seva llibertat, sinó que se l'està fent partícip de «la llibertat i la glòria dels fills de Déu» (Rm, 8,21).

El sagrament del baptisme és la porta de la «nova vida» que inaugura Jesús de Natzaret amb la Resurrecció (Rm 6,4), en la qual «no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment» (Ap 21,4). En conseqüència, és absurd que uns pares que s'estimen el seu fill li neguin la possibilitat d'arribar a la ciutat que «no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror» (Ap 21,23).

Acabem de celebrar el IV centenari del naixement del científic Blaise Pascal, que donà aquest cèlebre consell als seus amics no creients: «sospesem el guany i la pèrdua prenent com a cara que Déu existeix. Estimem aquests dos casos: si guanyeu, ho guanyeu tot; si perdeu, no perdeu res. Aposteu, per tant, que existeix sense vacil·lar» (Pensaments, III§233). Batiar els fillets just després de néixer és la millor manera d'assegurar-los que ells un dia també ho podran guanyar tot.